

nje je za kratko vrijeme postalo privlačno izletišta za sve ljubitelje smučanja...»

Klub je iz Nevesinja širio svoju aktivnost na obližnja sela. Redovnim vježbama obično je rukovodio artiljerijski kapetan Obradović.

Održana su i prva takmičenja. »Jugoslovenska pošta« 17. februara 1935. objavljuje, pored ostalog, i ovo:

«...Održane su i prve smučarske trke u Nevesinju, koje su obuhvatile cijelu Hercegovinu. Trke su održane na dvije staze, od 12 i 18 km. Učestvovalo je po 10 takmičara, ukupno 20. Prvo mjesto na stazi od 18 km osvojio je Obradović prešavši stazu za 1 sat i 50 minuta. U trci na 12 km pobijedio je Lekić Mile, prešavši stazu u vremenu od 1 sat i 36 minuta...»

Iz »Jugoslovenske pošte« saznajemo o razvoju smučanja i u drugim krajevima Bosne i Hercegovine, posebno u Tuzli i Banjaluci.

»Banjalučki smučarski klub, piše ovaj list, priređuje 27. januara 1937. godine međuklupsku utakmicu na daljinu od 18 km pod pokroviteljstvom dr Bogoljuba Kujundžića, bana Vrbaske banovine. Utakmica će se održati na Starčevici. Takmičiti se

mogu članovi kluba koji su platili članarinu u iznosu od 20 dinara i upisninu od 10 dinara. Za ovo takmičenje predviđene su nagrade. Na utakmicu su pozvani klubovi iz Drvara, Oštrelja, Bihaća, Petrinje, Knina i Siska...»

Čitamo dalje vijest iz ranijeg vremena u broju od 2. februara 1934. godine:

»Kao i u svim većim mjestima tako i u Tuzli skijaški sport dobija sve više pristaša. Na terenima u okolici grada vidimo svaki dan sve više skijaša iz građanstva i vojske kako marljivo treniraju, što je znak da je ovaj lijepi sport uhvatio dobar korijen. Ski-sekcija ondašnjeg sportskog kluba 'Zrinjski', koji je osnovan još prošle godine radi što uspješnijeg širenja ovog najljepšeg zimskog sporta, održava u nedjelju, 4. februara, prvu skijašku propagandu utrkicu na brijegu Boriču. Staza na kojoj će se održati takmičenje udešena je tako da ne bude prenaporna pa se na njoj mogu takmičiti i slabiji izvežbani skijaši (dužina pruge oko 2 km). Start i cilj nalaze se na sjevernoj strani Boriča brda, tako da će publika moći sa jednog mjesta posmatrati najinteresantnije dijelove staze.»

Već 5. februara objavljeni su rezultati:

»Startovalo je 10 takmi-

čara. Pobjedu je odnio Eric Nevold u vremenu od 17 minuta. Drugi je Merwar sa rezultatom 19,34 a treći Hirškajn u vremenu 19,49. Ovom priredbom izgleda da je probijen led za ovaj sport u Tuzli pa se može očekivati i brz razvitak skijaškog sporta među građanstvom.»

Sasvim prirodno, najintenzivnija aktivnost u godinama do početka drugog svjetskog rata odvijala se tamo gdje su korišteni smučarstva bili najzreliji i najzdraviji — u sarajevskom regionu. Svaka zima bila je puna takmičenja.

Tako SKI-klub 1935. svoje klupsko prvenstvo održava u Kalinoviku. U trci na 12 kilometara prvo mjesto osvaja Murat Jažić, jedan od najboljih mladih takmičara iz tog perioda.

Kako je godinu dana ranije SKI-klub na Crepoljskom sagradio svoj dom sve više je bilo takmičara koji su novim stazama hitali na takmičenja. U ovom domu u martu 1935. Ministarstvo fizičkog vaspitanja naroda održalo je petnaestodnevni tečaj za smučarske učitelje.

»Učesnici tečaja bili su učitelji osnovnih škola iz raznih krajeva zemlje, a kao nastavnici na ovom

tečaju radili su i neki učitelji smučanja iz Sarajeva, inače članovi sarajevskih društava, sjeća se Drago Cvijetić. Pošto su se uslovi za održavanje tečaja ove vrste na Crepoljskom, sa smještajem i opskrbom u Smučarskom domu, pokazali dobrim, to je i naredne zimske sezone Ministarstvo fizičkog vaspitanja naroda organizovalo održavanje na Crepoljskom i drugog tečaja za smučarske instruktore, na kome su učestvovali ponovo učitelji osnovnih škola.

Prema tome, nasuprot Jahorini koja je već postala pojam zimsko-sportskog centra, izgradnjom Smučarskog doma na Crepoljskom, i Crepoljsko sve više poprima obilježje centra za smučanje. Tim prije, što su u blizini postojale i planinarske kuće Planinarskog društva »Prijatelj prirode« (Tovarište) i Planinarskog društva »Bjelašnica« (Bukovik), pa su tereni na Crepoljskom bili veoma posjećeni.

Kada je riječ o ovim tečajevima za smučarske instruktore koji su održavani na Crepoljskom od strane Ministarstva fizičkog vaspitanja naroda, treba reći da je na jednom od tih tečajeva kao učesnik (tečajac) bio i Franc Smolej, naš nekada poznati slovenački trkač na smuč-

kama, koji je postizao pažene rezultate i u međunarodnim takmičenjima. Franc Smolej je na ovom tečaju bio ne zbog toga da bi dobio zvanje smučarskog instruktora, nego više zato da mu se kao takmičaru, smučaru — trkaču na duge staze, obezbijede povoljni uslovi za intenzivan trening i kondicionu pripremu. Po tom osnovu je i Jugoslovenski zimsko-sportski savez izdejtvoovao da i Smolej bude član tečaja. I zaista, Smolej je veoma savjesno na Crepoljskom provodio svoj plan treninga, pa je dnevno pretrčavao na desetine kilometara po stazama koje je sam postavljao širom livada i udolina. Kasnije, na Svjetskom smučarskom prvenstvu u februaru 1937. godine u Šamoniju Smolej je kao član jugoslovenske reprezentacije zauzeo odlično šesto mjesto u najtežoj smučarskoj disciplini — u trčanju na 50 kilometara. Smolej je tada imao 28 godina i ovaj njegov uspjeh je ocijenjen kao jedan od najvećih koje je do tada postigao jugoslovenski smučarski sport na međunarodnim takmičenjima....

I redovne škole smučanja nastavile su rad. Jednu od najuspješnijih u 1936. godini vodio je Božidar Ilić. Radila je nekoli-

ko mjeseci, sve dok je na Crepoljskom bilo snijega.

U ovoj godini nastavljena su i klupska prvenstva. Jedno od najzanimljivijih organizovala je »Slavija«. U trci na 12 km na terenu Mrtvanja, u konkurenciji 10 takmičara, prvo mjesto osvojio je Grujo Samardžić.

Prvi put 1936. godine bosanskohercegovački takmičari učestvuju na prvenstvu države. Na šampionatu u okolini Maribora nastupili su Božidar Ilić, Stjepan Linceder, Grujo Samardžić i Štefan Bek. Njihovi rezultati u štampi nisu registrovani.

SKI-klub se u zamahu svoje aktivnosti orijentise i na okupljanje seoske omladine.

»Od dječaka iz sela Moćoci i Bioska, piše u svojim sjećanjima Drago Cvijetić, klub formira seosku omladinsku smučarsku sekciju. Većem broju tih omladinaca klub nabavlja i poklanja osnovnu smučarsku opremu, cipele i smučke. Sa dječacima se redovno održavaju tečajevi. Oni se sada kao članovi kluba takođe okupljaju u Smučarskom domu na Crepoljskom, jer to je sada i »njihov« dom. U dva maha klub uspijeva da u Smučarskom domu organizuje za te seoske omladince posebne obrazovne tečajeve. Nastavu su do-

brovoljno vodile dvije učiteljice, članice kluba koje su godišnji odmor provodile na Crepoljskom, Ljubica Vojnović i Abida Karahasanović.

Malo-pomalo, ovi seoski omladinci postali su ne samo privrženici kluba, nego iskreni ljubitelji smučarskog sporta. Mnogi od tih seoskih omladinaca brzo su ispoljili vidan napredak u vladanju smučkama. Među njima bilo je dosta talentovanih za ovaj sport. I tako je to pošlo dalje svojim tokom.«

Naredni dani i naredne godine ispunjene su značajnim događajima.

Hroničari su zapisali da su 1936. godine na Kopaniku savezni mjesečni tečaj za smučare-prednjake, u organizaciji Saveza »Sokola«, pohađale i Jelena Dopuda i Abida Karahasanović iz Sarajeva. Jelena Dopuda je nakon ovog položila i ispit za smučarskog sudiju. Svoje znanje praktično je provjerila godinu dana kasnije na saveznom takmičenju »Sokola« na Planici, na kome je Abida Karahasanović učestvovala kao takmičarka.

»Jugoslovenska pošta« je u januaru 1937. objavila:

»Organizuje se na Jahorini tečaj saveznoznačajna, na kojem prisustvuju smučari-sokoli župe Sarajevo, Sušak — Rijeka, Bjeilovar, Osijek, Kragujevac, Beograd, Ljubljana i Učice.«

U februaru iste godine: »Župa Sarajevo održala je na Crepoljskom smučarske utakmice. Učestvovali su muškarci — članovi na 10 kilometara i naraštaj (djeca) na 4 km. Takmičenju u smuku je pristupilo 13 članova i 15 naraštajaca (djece). U takmičenju na daljinu pristupilo je 12 članova i 17 naraštajaca. U smuku kod članova pobijedio je Stjepan Bek (Novo Sarajevo), a u smuku kod naraštajaca prvi je bio Ilić Milan (Sarajevo III)...«

Ostalo je zapisano da je 18. januara na Crepoljskom održano i prvenstvo SKI-kluba u smuku. Trinaest takmičara vozilo je na dvije staze u ukupnoj dužini od 2.300 metara. Visinska razlika iznosila je 300 metara. Zbog nezgodne krivine poslije samog starta, takmičenje je završilo samo sedam smučara, a ubjedljivo najbrži bio je Drago Cvijetić sa vremenom 2:28.2. Drugo mjesto pripalo je Viliju Legatu (2:33.4), a treće Aleksandru Trumiću, čije vrijeme u štampi nije zabilježeno.

Sva ova takmičenja ni izdaleka nisu izgledala kao ono koje je ubrzo održano.

Sarajevo je od 13. do 16. februara 1937. godine bilo domaćin »Prvom sletu jugoslovenskih smučara«.

Zašto baš Sarajevo, i zašto baš Jahorina?

Motive Ministarstva fizičkog vaspitanja naroda i lako je i teško odgonetnuti. Teško, jer je Ministarstvo u tom vremenu u Sloveniji imalo razvijenije i sposobnije smučarske centre za organizovanje Sleta. A lako, jer se Ministarstvo odlučilo da to bude baš Sarajevo »zbog propagande smučarskog sporta« i ljepota ovog grada i Jahorine planine, nadaleko znane i u pjesmama opjevane.

Odluku Ministarstva podržao je i Jugoslovenski zimsko-sportski savez, ali je i pored toga Sarajevski zimsko-sportski podsavez, kao organizator, veoma kasno upoznat sa obavezama i neposrednim zadacima. Međutim, bez odlaganja sarajevski smučarski radnici prionuli su na posao uvjereni da entuzijazmom i svim drugim uslovima mogu položiti odgovoran ispit.

Podsavezu je odluka o održavanju Sleta u Saraje-

vu, i na njemu smučarskog takmičenja za državno i savezno prvenstvo, saopštena tek početkom januara. Vremena za duga razmišljanja i dogovaranja nije bilo. Brzo je formiran Sletski i širi Organizacioni odbor u koji su ušli najpoznatiji sarajevski smučarski radnici. Održavani su stalni kontakti između Sarajeva i Ljubljane, sjedišta Podsaveza i Jugoslovenskog zimsko-sportskog saveza.

U Ministarstvu fizičkog vaspitanja naroda 25. januara održan je zajednički sastanak delegata Ministarstva, Saveza, Podsaveza i Sletskog odbora na kome su razmotrena sva pitanja u vezi sa pripremanjem i održavanjem Sleta i doneseni konkretni zaključci u pogledu rješavanja nekih problema tehničke prirode. Dogovoreno je da se Slet otvori 13. februara svečanom konferencijom u sarajevskoj Gradskoj vijećnici, da dan kasnije učesnici prodefiluju gradom i krenu na borišta — na Pale, gdje je trebalo da se održe takmičenja u trčanju na 18 km i skokovima, i na Jahorini, gdje će se ogledati najbolji »alpinci« u smuku i slalomu. Na Jahorini je za 16. februar predviđeno i otvaranje skakaonice koju je podigla vojska. Istovremeno, uz sletska takmičenja

predviđen je i nastup pripadnika Vojnog zimsko-sportskog centra Druge armije na Jahorini, kao i ekipa drugih vojnih centara i planinskih jedinica.

Dotad ovako masovnog takmičenja u Jugoslaviji nije bilo, a u Bosni i Hercegovini pogotovo, pa je domaćin užurbano radio kako bi opravdao ukazano povjerenje.

Dan uoči početka Sleta u Sarajevo su doputovali ministar fizičkog vaspitanja naroda dr Josip Rogić, izaslanik ministra vojske i mornarice i predsjednik Jugoslovenskog olimpijskog komiteta general Svetomir Đukić, senator i predsjednik Jugoslovenskog zimsko-sportskog saveza dr Drago Marušić i druge istaknute ličnosti političkog i sportskog života zemlje.

Znao je domaćin šta sve mora da uradi, šta ga čeka i koliko može, ali opet sve nije mogao da predvidi.

Šta se, zapravo, dalje događalo govori sjećanje Drage Cvijetića, sekretara Sletskog odbora:

»Već na nedjelju dana prije početka smučarskog sleta, ističe Cvijetić, vremenske prilike nisu išle naruku organizatorima. Sarajevo je bilo bez snijega, ali, što je bilo važnije, bez snijega su bile i Pale. Istina, u nešto ranijem periodu snijeg je bio pao i bi-

lo ga je sasvim dovoljno. Međutim, vrijeme je kasnije ojužilo i nastao je period 'suve' zime, bez izgleda da bi pao novi snijeg. Za organizatore je bila srećna okolnost da su tereni Jahorine ipak bili još uvijek pod debelim snježnim pokrivačem. Bilo je očigledno da će se sva takmičenja koja su bila predviđena da se održe na Palama morati prebaciti na Jahorinu. A to je iziskivalo i nove dodatne napore za organizatore i tehničko rukovodstvo. Problem je stvarao nedovoljni smještajni kapacitet u Planinarskom domu 'Romanije' na Jahorini. Jer, osim takmičara koji su bili predviđeni za Pale, trebalo je smjestiti i sva tehnička lica. Svi oni, razumljivo ne bi ni dolazili na Jahorinu ukoliko bi predviđeni program takmičenja ostao nepromijenjen. Ovako, u novoj veoma nezavidnoj situaciji, trebalo je naći najpovoljnije rješenje.»

To, međutim, nije bila i jedina teškoća. Iako je štampa u Sloveniji pisala da za Slet u Sarajevo vlada veliko interesovanje i da će Smučarski klub iz Ljubljane, kao i drugi slovenački klubovi, za ovaj slet odrediti svoje najbolje takmičare, sve glasnije su nezadovoljstvo izražavali neki »vrhunski« takmičari što na Slet moraju

da idu »čak tamo negdje u neku Bosnu«.

Nadu da će ovog nezadovoljstva nestati i dalje je vraćala štampa koja je, kao na primjer ljubljansko »Jutro«, u februaru pisala da će Slet biti veliki društveni i sportski događaj, da je smučarstvo postalo narodni sport i da je »proslava petnaestogodišnjice Jugoslovenskog zimsko-sportskog saveza dokaz da je Savez vodio pravilnu politiku za nacionalizaciju smučarskog sporta...«

Sve ovo je, međutim, ugašeno već narednih dana, jer su počele Šeste smučarske utakmice »Sokola« Kraljevine Jugoslavije na Planici, kao i Svjetsko smučarsko prvenstvo u Samoniju. Uz to, snažna ekipa slovenačkih smučara krenula je na takmičenje u Čehoslovačku, pa je u štampi Slet u Sarajevu pao u »drugi plan«.

Domaćin nije imao vremena da prelistava štampu i da gleda ko će mu sve doći. Imao je toliko posla da imena više nisu bila važna. Njegov prvi protivnik bio je snijeg. A kao za inat u tim danima na Palama snijegu ni traga. Na kraju — nije bilo izbora — sva takmičenja su preseljena na Jahorinu. Sačinjen je nov program i sve discipline »zbijene« su u dva dana.

Osvanuo je tako i 13. februar, dan početka Sleta. Sarajevo u svečanom ruhu. Došli mu gosti iz cijele zemlje. Nikad dotad toliko smučara.

Uveče, u 20 sati, u Velikoj dvorani Gradske vijećnice, održana je svečana konferencija, čin svečanog otvaranja »Prvog sleta jugoslovenskih smučara«. Tu su ministri, generali, senatori, gradonačelnici, banovi, sportisti i sportski radnici.

Svečanu konferenciju otvorio je Jovo Radumirović Čiča, predsjednik Sletskog odbora i Sarajevskog zimsko-sportskog podsaveza. Smjenjivali su se govornici. Jedan od njih bio je i dr Drago Marušić, predsjednik Jugoslovenskog zimsko-sportskog saveza, koji je, kako piše Drago Cvijetić »ukazao na niz objektivnih činjenica i na dotadašnje uspjehe postignute na razvoju planinarstva i smučarstva u ovim krajevima, ističući da su grad Sarajevo i njegova okolina novi jugoslovenski zimsko-sportski centar koji ima sve potrebne uslove za dalji razvoj i unapređenje smučarskog sporta...«

Drugog dana, 14. februara, na fudbalskom igralištu »Slavije« izvršena je smotra učesnika Sleta. Smučari iz Ljubljane, Zagreba, Maribora, Beogra-

da, Novog Sada, Skoplja, Sarajeva i drugih mjesta krenuli su potom u povorkama ulicama grada.

»Bila je to veoma impozantna povorka smučara, veoma duga, sjeća se Drago Cvijetić. Sa igrališta »Slavije« usmjerila se glavnom ulicom grada (sada Ulicom maršala Tita), da bi tako prošla kroz cijeli grad, sve do Gradske vijećnice, gdje su se učesnici povorke razišli. Svi pločnici ulica kojima se povorka kretala bili su načičkani Sarajlijama koji su srdačno pozdravljali smučare, a naročito su bili toplo pozdravljeni seoski omladinci, smučari sa Crepoljskog i nekih drugih sela...«

Svi putevi su dalje vodili na Jahorinu. A tamo, Sletski odbor se već mučio s grdnim teškoćama. »Romanija«, koja je u svom domu preuzela sve zadatke oko smještaja takmičara i drugih učesnika Sleta, nije se držala dogovora, pa je nastala golema gužva. Veći broj takmičara dobio je sobe sa krevetima, ali je, ipak najveći broj noć proveo na slamaricama u trpezariji. Mnogi od učesnika noć su presjedili. Međutim, i pored ovih tegoba, vedrog raspoloženja nije nedostajalo. Zaorila se pjesma »Kolika je Jahorina planina...«

Uz pjesmu je 15. februara u zora dočekana.

»Osvanuo je sunač i vedar dan, piše Drago Cvijetić. Sve padine Jahorine blještale su pod snježnim pokrivačem. Snijega je bilo dovoljno. Temperatura je bila veoma povoljna. Bili su se stekli svi idealni uslovi za dobro smučanje. Upravo kao da je planina Jahorina htjela svima da pokaže sve svoje ljepote i široke mogućnosti koje pruža ljubiteljima smučanja.

I kada su se tog jutra odjednom stekli tako povoljni uslovi kakvi su se samo mogli poželjeti, odmah se zaboravilo i na neudobno spavanje na slamaricama i gužvu iz minule noći. Svi smučari izmili su na snježne terene da uživaju u ljepotama koje ova planina pruža, dok su takmičari užurbano pregledali svoju opremu, vredno podmazivali i glazali smučke pripremajući se za takmičenja koja su bila predviđena za taj dan...«

Počelo je takmičenje. Trka na 18 kilometara protekla je bez većih teškoća. Pobijedio je Franc Mrak iz »Ilirije« sa vremenom 1:14,44. Drugi je bio Gregor Klančnik iz »Mojstrane« (1:15,29), treći Avgust Jakopič iz »Ljubljane« (1:16,10), četvrti Lado Starman iz »Ljubljane« (1:16,55)... U konkurenciji 66 takmičara najuspješniji

bosanskohercegovački smučar bio je Murat Jazić sa vremenom 1:28,58.

Na redu je bio smuk.

»Da bi se za takmičenje u smuku, ističe u svom sjećanju Drago Cvijetić, dobila staza koja bi bila i dovoljno duga (makar do 4 km), a zadovoljavala i u pogledu visinske razlike, to je za ovo takmičenje Tehnički odbor bio odredio dvije staze, svaka dužine oko 2 km, što je ukupno iznosilo oko 4 km sa dovoljnom ukupnom visinskom razlikom. Staze su počinjale sa vrha Ogorjelice i Paloševine. Prva staza nije bila mnogo strma, ali je druga bila znatno teža — strmija, i u završnoj dijelu išla je kroz rijetku šumu pa je od takmičara zahtijevala dosta vještine. Zbog niske temperature obje staze bile su dosta 'brze', pa su za takmičare predstavljale težak ispit...«

Takmičenje je, međutim, teklo bez zastoja. Sudijski žiri, sastavljen od poznatih smučarskih radnika iz Slovenije, radio je svoj posao. Ništa nije najavljivalo buru koja će ubrzo buknuti.

Drago Cvijetić nastavlja svoj kazivanje:

»Neko od takmičara stalno se muvao oko sudaža za vrijeme njihovog rada i diskusije, pa je odjednom došao do nekog 'ot-

kričać' da sudijske tačno obračunale rezultate onih takmičara koji su važili za favorite. On je sa tim 'otkrićem' upoznao ostale takmičare čime je unio veliku zabunu. Stvarani su bučni komentari i diskusije, i na kraju su smučari donijeli zaključak da ne priznaju rezultate koje je utvrdio sudijski žiri.

Kada je najzad sudijski žiri u ponovljenom (kontrolnom) postupku okončao svoj rad i jednoglasno utvrdio sve rezultate takmičenja u smuku, 'vrhunski' takmičari su tvrdoglavo ostali pri svojim stavovima da utvrđeni rezultati nisu tačni, pa ih nisu htjeli ni priznati. Izgleda da se tu radilo o velikoj surevnjivosti (konkurenciji) između nekih takmičara iz Ljubljane, Maribora, Celja i Jesenica. Bili su ljubomorni jedni na druge upravo onda kada se radilo o osvajanju titule prvaka državnog i saveznog prvenstva. Ovi takmičari ostali su dosljedni i sutradan, u utorak 16. februara, kada je trebalo da u 10 sati počne takmičenje u slalomu, kao drugom dijelu alpske discipline. Oni su izričito tražili da se ponište proglašeni rezultati takmičenja u smuku, a da se takmičenje u slalomu održi samo kao samostalna disciplina, pa će onda i oni učestvovati u ovom takmi-

čenju. Ovaj ultimativan zahtjev grupe takmičara, koji se nisu sportski ponijeli, što je bilo za svaku osudu, tehničko rukovodstvo i sudijski žiri nisu mogli prihvatiti, što je bilo potpuno ispravno. U nastaloj vrlo neugodnoj situaciji, sudijski žiri donosi odluku da se takmičenje u slalomu ne održi. Na taj način i takmičenje u alpskoj kombinaciji je izostalo. To je bila velika šteta i veliko razočarenje za publiku...«

Slabu utjehu predstavljali su skokovi održani 16. februara u 13 sati na jahorinskoj skakaonici. Ostao je dubok trag nesportskog protesta nekoliko smučara i njihovih rukovodilaca.

Nakon završetka takmičenja na Jahorini, 16. februara u 20 sati u Dvorani Oficirskog doma u Sarajevu, izvršeno je proglašenje pobjednika.

Sampion u klasičnoj kombinaciji postao je Gregor Klančnik. U alpskoj kombinaciji prvaka nije bilo zbog neodržanog takmičenja u slalomu. Međutim, na svečanosti su se pojavili najbolje plasirani takmičari u smuku, i kao da su za tren »zaboravili« teškoće koje su svojim protestima izazvali, s radošću su primili pripremljene poklone.

Najuspješniji u ovoj disciplini bio je Jože Novak,

a najbolje plasirani bosanskohercegovački takmičar Grujo Samardžić. Iza Samardžića plasirali su se Vili Legat i Boban Ilić.

Slet je tako završen. Ali, bitka oko »neračšćenih računa« je nastavljena.

»Politika« u broju od 17. februara 1937. piše:

»Utakmice u alpskoj kombinaciji za državno prvenstvo nisu održane jer su takmičari odbili da učestvuju nezadovoljni odlukom sudijskog žirija. Ovo takmičenje završeno je besprimernim skandalom nepoznatim u našoj sportskoj praksi. Nezadovoljstvo je poteklo od pojedinih takmičara. Za ovo skandalozno držanje krivi su samo takmičari Slovenici koji su imali najmanje razloga da se ljute, pošto je sudijski žiri bio sastavljen od Slovenaca. Sarajlijci smatraju da je u svemu ovome bilo nekih tendencija...«

Dopisniku ovog lista dr Drago Marušić izjavljuje:

»Utakmice su se održale pod veoma nepovoljnim uslovima, ali i pored toga postignuti su odlični rezultati. Tako smo vrijeme na 18 km poboljšali, a drugo, ove su utakmice pokazale da se raspolaže jednim velikim brojem spremnih takmičara, jer su zagrebački i sarajevski takmičari znatno napredovali. Što se tiče smuka i tu

su postignuti odlični rezultati. Prva pruga je bila laka, a druga teža, jer je vodila kroz šumu i to sa neobično strmim padom. Prednjačili su Slovenci... Slalom utakmice se nisu mogle održati zbog tehničkih neprilika. A zato takmičari nisu startovali na slalomu, o tome ne mogu sada ništa da kažem, jer čekam izvještaj tehničke komisije...»

Dan kasnije »Politika« objaviljuje i izjavu Bogdana Zupana, vode grupe takmičara Smučarskog kluba iz Ljubljane.

»Ovakvih neprilika nisam još doživio, govori Zupan. Ja sam došao sa 18 najboljih trkača iz Ljubljane, učestvovao u smotri i defileu, došli smo na Jahorinu sa teškim teretom i nisam mogao gdje da smjestim svoje takmičare, oni nisu imali gdje da spavaju. Ja sam protestovao i tražio da mi se da ono što je obećano, a to su ležišta za moje takmičare. Meni ne bi bilo krivo da nisu drugi gosti iz Sarajeva i Zagreba dobili ne samo ležišta nego i krevete. Organizatori ovog sleta pokazali su se neuvidavni i ne-sposobni.«

Ljubljansko »Jutro« 22. februara konstatuje:

»Takmičenja koja su u klasičnoj kombinaciji bila predviđena za Pale, radi slabih snježnih uslova tre-

balo je prebaciti na terene Jahorine. To je imalo za posljedicu da je tamošnji planinarski dom bio prenapunjen. Društvo 'Romanija' koje je vlasnik doma, nije posvetilo dovoljno pažnje te je tih dana primilo mnoge posebne goste koji sa priredbom nisu bili u neposrednoj vezi. Te neprilike su oneraspoložile ne samo vodstvo i sudij-ski zbor, nego i veliki dio takmičara među kojima su se isticali ljubljanski.

Takmičari su se tužili zbog neprijatnih posljedica, dva dana vožnje i nespavanja, te nisu mogli biti u kondiciji. U domu je obe noći vladala velika gužva...

Takmičenje u trčanju na 18 km okončano je u redu. Kod takmičenja u smuku, koje se moralo vršiti na dvije različite pruge, suđačkom zboru potkrala se računsa greška i ti 'pri-vremen' rezultati su revoltirali takmičare. Uprkos tome, što je sudij-ski zbor kasnije nedvojbeno utvrdio pogreške i u toku podneva proglasio prave (tačne) rezultate, takmičari iz Ljubljane odbili su start u takmičenju za slalom i pretili ostalim takmičarima koji bi startovali. Uprkos tome, oni su pri podjeli nagrada priznali popravljene i proglašene rezultate u smuku i primili raspisane nagrade.«

Na kraju, Upravni odbor Jugoslovenskog zimsko-sportskog saveza, na sjednici održanoj 23. februara, potvrdio je rezultate takmičenja u smuku, formirao komisiju za utvrđivanje odgovornosti pojedinaca i do konačne odluke zabranio Bogdanu Zupanu vršenje funkcije seveznog sudije.

»Rat« je nastavljen i na drugoj strani. Sarajevski podsavez je reagovao saopštenjem u kome je iznio stav da »ne može odobriti nikome pa ni 'Romaniji' da predsjednik društva čiji je dom, na jednoj velikoj sportskoj manifestaciji kao što je Slet, bude bolje ukonačen nego g. Ministar za fizičko vaspitanje naroda, nego izaslanik Ministra vojnog, nego predsjednik i potpredsjednik Saveza, nego i potpredsjednik i delegat Saveza planinarskih društava, itd.«

Podstaknut ovim »žao-kama« upućenih na adresu »Romanije«, Savez je ovo planinarsko društvo isključio iz svog članstva. Međutim, »Romanija« se žalila, i ova odluka je nekoliko mjeseci kasnije poništena.

Sve se tako završilo uzbuđenjima koja su brzo prohujala.

Ostale su uspomene. Veoma drage. To potvrđuju i riječi državnog prvaka

Gregora Klančnika, koji se i danas rado sjeća svih sletskih događaja.

»Iz Mojstrane, kaže Gregor, koja je onda bila selo sa najviše državnih prvaka, putovalo nas je devet, a među nama bio je i 12-godišnji Janez Pold, koji je poslije rata postao skakač svjetskog formata. Janez nikada nije putovao tako daleko, pa je zbog toga živo posmatrao okolinu, i u vozu, na cijelom putu, stajao kraj prozora. Vodila nas je poznata sportašica Minca Rabičeva.

Prije početka prvenstva u Sarajevu bila je velika parada. Sa skijama na ramenima išli smo glavnom ulicom grada, gdje sam ranije u vojničkom odijelu toliko puta šetao. Išli smo sve do Gradske vijećnice, a pločnici su bili puni svijeta. To je bilo za mene posebno uživanje. Popodne smo vozom otišli na Pale, a iz Pala pješke sa rancima, skakačkim i trkačkim smučkama na ramenima, na Jahorinu. To je u vrijeme i u Sloveniji bilo normalno, jer smo i na Pokljuku 18 km nosili svu opremu. Za mene pješačenje nije bilo problem, problem su mi bile samo cipele, koje sam ostavio u Sarajevu, u hotelu. Za organizatore prvenstva taj problem nije bio pretežak, pa sam svoje ci-